

Orbán Viktor audienciára ment a köztársá-

sági elnökhöz, és valamint úgy hallani, tüntetést szervez. Orbán ugyanis félti a sajtószabadságot. Orbán Viktor, félelem, sajtószabadság – leírtuk ezeket a szavakat sokszor egy mondatban, de ebben a kontextusban soha.

Az exminiszterelnök azt mondta Mádlnak, hogy „A vitatott személyi döntések következményeként még egyoldalúbbá válhat a Magyar Televízió s a tömegtájékoztató”. Tehát Orbán szerint a médiaegyensúly érdekében kell egy manipulatív közcsatorna. Sajnos ugyanis a miniszterelnök sajtószabadság-féltése mögött az húzódnak meg, hogy szeretne egy adóforintokból finanszírozott nemzeti tudatmódosító szert: a köztelevíziót, olyat mégpedig, amelyik egy Szentkorona-úsztatási és egy kolbásztöltős hangulatú riport közé berakja azokat a politikai tudósításokat, amelyek nyomán megérhetjük, hogy veszélyben a

haza, ha az önkormányzati választásokon nem a Fidesz-MPP jelöltjeire szavazunk.

Ez legalább olyan szép, mint amikor a jobboldali politikusok, legutóbb például Stumpf István az Orbán Viktor által olyannyira féltett köztévében arról beszélnek, hogy a nemzeti érdeket veszélyezteti, aki információkat szeretne nyerni rendszerváltás előtti titkosszolgálatokról.

A titkosszolgálatokban a jobboldal mostani ijedt érvelése szerint nem történt rendszerváltás, a polgári oldal, ha logikailag elemezzük, amit mondanak, azt állítja, hogy Kóvér László például amikor titokminiszter volt azért küszködött, hogy a kommunista diktatúra titkai nehogy már valahogy kiderüljenek, mert akkor a NATO–Magyarország állambiztonsága végveszélybe sodródna.

Egyébként amihez meglepő módon még Boross Péter is hozzájárult, ő nem: Kóvérral kapcsolatos adatokat nem hozhat nyilvánosságára a Mécs-bizottság. Ez

egy nagyon bátor döntés volt a politikustól, mert sokan – bizonyára alap nélkül –, akik eddig Kóvérről mindenféle rosszat gondoltak, de abban biztosak voltak, hogy érintetlen a dossziéügyben, most kissé elbizonytalanodtak. Ezt Kóvér László is tudta, amikor döntését meghozta, nekünk már csak azt lenne érdekes tudnunk, hogy vajon milyen előnyt állított szembe ezzel a hátránnyal.

Úgy is lehetne persze, hogy az adatvédelem és a sajtószabadság iránt hirtelen érzékenységet felmutató prominens ellenzékiek konstruktív indítványaikkal elkezdénék segíteni a jelenlegi kormányt olyan kérdésekben, amelyek kormánytól függetlenül mindig problematikusak. Milyen szép lenne, ha a polgári körök vezetőit merő felháborodás töltené el, ha a hatalmi góggal szembesülnek. Ha a rendőri túlkapasok szégyelletesen intézett menekültjogi kérdések, ha a bevándorlási és állampolgársági hivatal automatikusan írt eluta-

Petri Lukács Ádám

Aggodalmaskodók

sító határozatai, ha a menedékkérők befogadó állomásainak áldatlan állapota miatt ostorozná az ellenzék a kormányt. Ha hónapról hónapra kritikusan követnék, hogy az örvendetes tényből, miszerint minden minisztériumban kineveznek romaügyi referenst, következnek-e, hogy érdemben javul a romák egészségügyi ellátottsága, tanulási esélyeik, és csökkennek velük szemben az előítéletek. Öröm lenne látni, hogyan erőszkolja rá az ellenzék a kormányra azt, hogy a fenti kérdésekben valódi előrelépések történjenek.

Am most úgy tűnik, hogy az ellenzékét kizárólag annak tükrében érdeklik a szabadságjogok, amennyiben azoknak valami kifacsart értelmezésében érvényesíthetnék hatalmi törekvéseiket.

Ugyanígy vannak az igazságügy is. Mikor érdekes és közérdekű az, hogy a rendszerváltás előtti állambiztonsággal egy politikus kapcsolatban állt? Ha azt

remélhetik, hogy a Tocsik-ügy mintájára ezzel kormányt bukathatnak. Mikor válik a rendszerváltás előtti állambiztonság együttműködő politikusok múltját firtató kérdések sora hazánk biztonságát veszélyeztető tényezővé? Ha felismerik, hogy a saját portájukon is lesznek jó néhányan, akiknek a választók előtt el kell számolniuk 1989 előtti cselekedeteikkel.

Sajnos ezzel a kétségtelenül agresszív, ám hiteltelen és ostoba politikálással valóban rontják a mostani kormány helyzetét, ám korántsem úgy, ahogy ők képzelik.

A kárt azzal okozzák, hogy az MSZP szinte bármit tesz, joggal érzi: vakok között ő a félszemű király. Mert nem kapnak ellenzéki inspirációt a parlamenti patkó túloldaláról. Ilyen ellenzék mellett a szerencse az, hogy amit a fideszesek elmulasztanak, azt az Európai Unió megteszi, vagyis emberjogi kérdésektől kezdve a nagy áldozatokat követelő egészségügyi reformon

át sok mindent meg fog tenni ez a kormány úgy, hogy ha elbizonytalanodna elszántságában, a csatlakozás erős inspirációs löketet fog adni a feladatok elvégzésére. Addig persze történhetnek itthon szórakoztató dolgok: Várhegyi Attila tarthatna például egy sajtótájékoztatót arról, hogy félti az állami kulturális közalapítványok függetlenségét, Dávid Ibolya szólhatna, hogy aggódik a bíróságok szuverenitása miatt. S legfőképpen ideje lenne Simicska Lajosnak közleményben leszögeznie, hogy félti az adóhatóságot attól, hogy politikai célokra kívánják felhasználni.

Amíg ez megtörténik, örülve annak, hogy a múlt idő természetéből fakadva elmúlt, megajándékozom önöket **Eörsi Istvánnak** egy szép limerikjével:

Ha e nevet hallom: Simicska, Zsebemben kinyílik a biciska. Odakapok nyomban – a mancsa is ott van!

S nem azért, hogy késem kinyissa.